

KPO – Racing minutes: Brdský švih (Svianý hobby cup 2009 – CKKV)

Emotivní postřehy ze společného závodu dvou pohárů přináší Marhi.

Přátelé, kolegové, kamarádi.

Rok se s rokem sešel a dozajista nejtěžší klasika od CKKV a možná i u Prahy (neznám těžší), opět proběhla. Letošní počasíčko je ale velmi rozpačité. Výrok Pana Vančury že „Tento způsob léta zdá si mi poněkud nestátním“, přesně vystihuje mé osobní pocity jezdce co má rád tavicí se asfalt pod přední galusku.

Tedy počasí nic moc, ale v ději záplav na Moravě a v Jižních Čechách bylo luxusně.

Opět se jednalo o podnik zařazený do série jak CKKV a UAC tak i Cyklovary. Musím uznat, že i když v mém případě je spíše hůře než lépe, celé věci to jen prospělo. Nové tváře a výkony nám

opět poskočili.

Vlastní závod: opět to bude výčet béd a muk jezdce z lucernou. I když!

Po mocné přípravě mentální a rozjezdu kdy sto km. není málo, jsem opět zakončil přípravu pořádným rozcvičením v hospůdce na hřišti. Holt někdo bobulaří a jiný zasej chmelí.

Prezentace proběhla v lehce zmatené atmosféře a já jen musím děkovat tomu, že jsem se nechal naverbovat do společenství UAC a pouze zaplatím a podepíši se.

Na startu jsem nebyl překvapen, ba ani ohromen. Jediné co jsem si tak nahlas deklamoval bylo Morituri te salutant, a hlavně si nenabít. Ujistění že z důvodu bezpečnosti se pojedje turisticky (ale turista by valil oči jak jezek) jsme s poklidem svižně sjeli až do Řevnic.

Řevničák letos ani moc nebolel. Bylo to ještě horší. Mezi červenými kolečkami před očima a značným kyslíkovým dluhem v plicích si vybavuji pouze fragmenty událostí. Podařilo se mi vydržet celých 2,5km stoupání z pěti. Po té co se balík rozjel na hranici 25km/h se mi rozjel obzor. Na začátku stoupání se mě borec ze Zplzně zeptal jaké stoupání ho čeká. Odpověděl jsem něco ve smyslu že pozná bolest. Oponoval mi že je zvyklý z Krkonoš atd. Odpadl dřív než já a to byla malá náplastička. Po té co jsem si luxusně vycouval z chumlu funičích cyklistů jsem osířel z borcem v dresu Varta. Bohužel tuto skupinku výkonnostně fundovanějších borců osobně neznám a tak jménama nemohu sloužit. Nutno dodat že jsme si navzájem pomohli, jelikož slovo jadrné pomůže. Nakonec už pouze parkovací rychlostí cca 20km/h jsme přešli vrchol a vydali se v dál temným dálkám.

Nakonec jsme byli tři. Já kluk z Varty a další podle mě neskutečně narostlý borec z SP kola. Dalo nám sice chvíli práci, než jsme se jakž takž sjeli, ale co bylo horší pro mě, tempo mi nesedlo. Naprosto zničen po životním výkonu jsem si opět zkušene a podruhé vycouval. Byl jsem pohlcen. Nutno dodat že další skupinka byla ta kde sem měl být. Kolíkáč (Vin. Šlapky) a Radim Skála (Sokol Veltěž) nebyla pro mě zas tak špatná společnost. Nu ale žádná turistika se nejela.

Docela rovnoměrně se točilo, ale za odbočkou někde u Mníšku se na špici ustálila skupinka tří, což jsem byl já a někdo v modrém a růžovém. Obdívají ty, co jsou si schopni po závodě vybavit jména, čísla a místopisy.

Já ne...Dojeli jsme pod Hradec. Druhé dějství utrpení na švih. Jemně začalo mrholit. Opět mě první zklamala optika. Sice se nejednalo o malé akvárium jako na Doksech, ale sajrajtoid byl tak dokonale, že jsem si odložil do přílby. No a od téhle chvíle je to už jiná pohádka. Skorem čtyři dioptrie jsou čtyři dioptrie.

Přituhlo. Dojel jsem sice kolegu Rendu Jelínka (KPO), ale jeho indispozice byla bohužel konečná. Měl jsem z toho trochu smíšené pocity. Hlodalo ve mně, jestli nemám raději pomoci, ale jak už to bývá pocitově jsem spíše přidal. No kopeček byl další kapitolka o bolesti. Kdo nezná a pozná mi rozumí. Naštěstí jako částečný slepec jsem si pouze nahodil kašpárka a dal si předešvzení že nesmím vyutuhnout a jako v pohádce o Honzíkovi se ani otočit. No kupodivu to zabralo. I když na vršku jsem hekal jak Seleška a ty barevný kolečka tam byly opět. Ale musím uznat, že to přineslo i docela nevědění zážitky. Spouštět se k Neumětělům sedmdesátí kilometrovou rychlostí na ne suchém povrchu, za jemného mženi a bez brýlí... Přežil jsem ve zdraví.

Za Neumětělama pod Babou (bacha je to kopec), byla námi dostihnuta skupinka, kde byl a to doslova Leaderem Eda Pinkava (Pinarello sportfull team) Pánové si dávali technickou, jelikož prostata je prevít. No stihly to a Baba se jela ve velmi slušné účasti a v rozumném tempu. V lese bylo jako v prádelně. Doslova jsem si připadal jako džungli v Zoo Praha, ale chyběl tam ten vysmátý orangutan. Hlasitě jsem upozornil, že na díry neukazuji, jelikož je prostě nevidím, a odpovědi mi bylo něco ve smyslu = to máš blbý a šílenec.

Na vršku kopce, který jsem vyjel, ale nebyla to úplně kavárna jsem byl počastován přímo Edou, že ti co nestřídají a spurtují o bednu nemá rád. No holt daň za bílý dres. Člověk se neschová.

Sjezdík byl další adrenalinový koláček. Ještě že bratři silničáři udělali nový povrch.

Někde nevím kde, ale určitě to bylo před dalším kopcem se mi událi další malé mrzutosti. Nejprve jsem zjistil, že oslizlou rukou si prostě tyčinku nedám. Poté jsem zánovní bidon opět prohodil košíkem a tak se se mnou běže slova rozloučil. Za třetí na mě vyšla špice v nejnepohodnější dobu (a to jsem se tomu snažil dost dlouho vyhnout) přímo před odbočením. No koukal jsem jak tele na nový vrata. Nevím, nevím co by se stalo, kdybych se o odbočku spletl.

Kopeček jsme přešli společně. Sil už značně ubylo a Housinské sedlo, Bykoš a jiné srandy se blížili. Ani nevím jestli jsem rád, že se jelo po trase Halounských okruhů. Kopec je to delší, ale bolí také značně. Tam jsem také poprvé vyutuhnul. Silou vůle jsem si to nakonec dotáhl, ale kdyby na vršku za to někdo vzal tak by byl konec. Mezi tím se přes nás prhnala skupinka s Mírou Kakačem (Cyklosport Kern) ale nikdo neměl zájem. Sice to někdo zkusil, ale velmi rychle pochopil že nee.

No a přiblížila se nám Liteň. Místo dvou luxusních křečí v loni se prostě nezapomíná. Kopec je to krátký, ale ve stavu v jakém se pod něj přijíždí už to není procházka růžovým sadem. Zvolil jsem taktiku vlastní tempo a povedlo se. Nikam se nehnat a hlavně to vyjet.

Náplasti mi byly obličeje spolubojovníků. Výrazy jak sochy Moaí z Velikonočního ostrova a trochu jako oživlé Pompeje. Hnus.

No poslední dějství bylo také výživné. Začalo se závodit. Zvláště Eda Pinkava nervozní jak prvníčka za to bral mocně. Ještě mě počastoval tím „že to už trefím i bez optiky“ a tak nějak to prostě letělo. To už jsem byl ovšem značně okoralý a ostatní také nezářily štěstím. Nakonec se mu nástup povedl a já bych se asi dotáhnul, ale dostát pumpičkou v cíli za nic se mi nechtělo. Takže jakmile jsem minul cedulku Halouny tak jsem prostě zařadil parkovací rychlost. Zezadu nikdo nehrozil a jak se říká sem měl vyděláno. Dojel jsem, přežil jsem a nevyválel jsem se.

Na závěr musím opět vyzdvihnout organizaci, jelikož byla perfektní. Hlavně regulovčící byli tak užasní že jsem jako bych o nich ani nevěděl. Výborné. Žádný hrůzostrašný pád se nekonal jen Radek Procházka (CK Královice) se sklouznul v příkopě. Kromě bordelu na dresu byl naprosto v pořádku a z toho byl překvapen i on sám. Jo v lese na jehličí to klouže.

Takže i přes absenci sluníčka to byl pěkný a sportovně vydařený den. Marhi (KPO)

foto: http://honzaherda.rajce.idnes.cz/Brdsky_svih_28_06_09/

web akce: www.ckkv.cz

výsledky

www.uac.cz, www.ckkv.cz

Info o týmech:

http://www.kpo.cz/2009/sezona_09-01.pdf

KPO v akci celkově:

A:

7. Ruda Kadlec

11. Honza Procházka

14. Vítek Černý

B:

16. Pavel Marhold